

[Hilmar Baunsgaard.]

rup velkommen tilbage. Jeg forstår, at han i hvert fald for nærværende er tilhænger af den gamle, efter min mening gode regel: ingen over og ingen ved siden af folketinget. Hvor længe det vil vare, det vil så tiden vise.

Men det ærede medlem har jo også efter valget fremsat udtalelser. Det ærede medlem har sagt og gentog i dag, at der er et socialistisk flertal, som selvfølgelig vil blive brugt. Nu vil jeg gerne sige til det ærede medlem, at det er da ganske klart, at der et flertal, og at — skal jeg sige — fremhæve dets eksistens er jo i og for sig kun en selvfølgelighed; men det er, ligesom det ikke rigtig er gået op for det ærede medlem, at for hver gang han fremhæver flertallets eksistens, kommer han også til at understrege flertallets ansvar. Det tror jeg det ærede medlem skal gøre sig helt klart.

Nu var det ærede medlem jo meget inde på, hvordan vi skulle kunne arbejde her i folketinget, og mente også, at det radikale venstre endnu ikke helt havde gjort sig den nye situation klar. Jeg vil gerne sige, at der er i hvert fald én ting, vi har gjort os klar, og det er, at hvis det ærede medlem med sine udtalelser forestiller sig noget i retning af, at man sådan med skiftende flertal kan sejle igennem skærgården på den måde, at man med den ene del af folketinget skaber flertal for populære, udgiftkrævende foranstaltninger og så bagefter henvender sig til den anden del for at skaffe dækning, i så fald har man gjort regning uden vært. Man bør for sin egen skyld allerede fra starten indstille sig på, at når udgifterne bevilges, bør man samtidig have sikret sig dækning. Så er det jo ikke sikkert, at flertallet bliver påkaldt helt så ofte.

Nu er det jo en finanslovdebat, og jeg synes, der er grund til at understrege, at der er tendens i vor øjeblikkelige økonomiske situation, der ikke giver anledning til den fuldstændig ubeherskede optimisme. Det forekommer lidt ejendommeligt at høre smedeformand Hans Rasmussen sige, at arbejdsgiverne må betale, hvad overenskomsterne koster. Ja, der er som bekendt ikke andre til det. Jo, det vil sige — og det er det, man ofte glemmer — der i den sidste ende også lønmodtagerne, der kan komme til at betale, hvad overenskomstforhandlingerne koster. Det ulyksalige er, at man aldrig

har mod til at gøre opmærksom på, at går man længere, end produktionen og den økonomiske situation kan bære, er de, der kommer til at betale, altid lønmodtagerne. Ja men hvorfor skal det skjules? Det er jo en kendsgerning, at hvis den tendens, der er til afsvækkelse af vor konkurrenceevne, hvis de første spæde tegn på en industriel stagnation, hvis den nedgang i industrieksporten, vi har set, fortsætter, så er der ingen befolkningsgruppe, der løber større risiko end de lønmodtagere, der er afhængige af beskæftigelsen. Derfor må man understrege det.

Jeg synes heller ikke, det tilstrækkelig klart er kommet frem, at vi rent finanspolitisk ikke ligefrem befinder os i paradiset.

Jeg vil gerne sige til den højtærede finansminister, at det ikke er undgået det radikale venstres opmærksomhed, at det finanslovsforslag, han har fremsat, nok udviser et vist kasseoverskud, men dette er tilvejebragt med en lidt anden opstilling. end man havde sidste år. Det er f. eks. udmærket, at man til visse formål på papiret har halvandet hundrede millioner kroner mere i reserve, men når der i forslaget er fjernet over 400 mill. kr. til landbrugsforanstaltninger, som regeringen har givet udtryk for at man i hvert fald agter at fortsætte med, så er der altså ikke ekstrareserver på halvandet hundrede millioner kroner, så er der faktisk tale om et kasseoverskud, der er mellem 250 mill. kr. og 300 mill. kr. mindre, end det vises på papiret sammenlignet med sidste år. Dette giver heller ikke ligefrem anledning til optimisme med hensyn til vor finanspolitiske situation.

Jeg tror derfor, man virkelig skal indstille sig på, at de økonomiske forhandlinger er i forgrunden og vil være det i adskillige måneder. Men jeg føler også trang til at sige, at dansk produktion og dansk økonomi har en sådan stilling, at vi kan klare også en fremgang til næste år, blot man vil indstille sig på ikke at tvinge uholdbar fremgang igennem, for det fører som bekendt til tilbageslag.

At vi i de kommende år står over for en række opgaver, som må kræve, at der tages nye midler i anvendelse — også midler, som kan øve indflydelse på den økonomiske udvikling — har vi jo fremhævet meget stærkt fra radikal side. Det afsnit i stats-